

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 18Csp/24/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122208386
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Vitteková PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8122208386.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Dominikou Vittekovou PhD. v spore žalobcu: A. B., bytom C. XXXX/XX, XXX XX D., zast. WEBBER LEGAL, s.r.o., IČO: 50 680 552, so sídlom Duchnovičovo nám. 1, 080 01 Prešov, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, zast. Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., IČO: 47 234 679, so sídlom 1.mája 173/11, 911 01 Trenčín, o zaplatenie 2228,80 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 2228,80 eur s 5% úrokom z omeškania od 28.9.2022 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca podanou žalobou svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2228,80 eur odôvodnil tým, že medzi ním ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom došlo dňa 24.08.2014 k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere označenej ako Úverová zmluva č.: SUA 14/003582 (ďalej len „Zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru. V rovnaký deň došlo k uzavretiu ďalších zmlúv, pričom za dodávateľa tieto Zmluvy uzatvárala vždy spoločnosť AAA AUTO: - kúpnej zmluvy označenej ako Kúpna zmluva uzavretej dňa 24.08.2014 medzi žalobcom ako kupujúcim a AAA AUTO ako predávajúcim, predmet kúpy: Motorové vozidlo - zmluvy o zriadení záložného práva č.: SUA 14/003582 uzavretej dňa 24.08.2014 medzi žalobcom ako dlžníkom a Home Credit Slovakia, a. s. veriteľom, v zastúpení sprostredkovateľom AAA AUTO - zmluvy o poistení označenou ako Poistenie Carlife Garancia Poistná zmluva č. CGS_021783 uzavretej dňa 24.08.2014 medzi žalobcom ako poistníkom a poisteným a Jubilee Insurance, LLOYD'S Syndicate 5820 of the Society of Lloyd's on behalf of the Association of Underwriters known as LLOYD'S, One Lime Street, London EC3M 7HA, Veľká Británia ako poistiteľom, zastúpený samostatným finančným agentom AAA AUTO (samostatný finančný agent). V Zmluve nie sú uvedené všetky náležitosti, resp. tieto sú uvedené nesprávne, čo má v zmysle konštantnej súdnej praxe ten istý účinok, ako keby Zmluva uvedenú náležitosť neobsahovala: Ide o tieto náležitosti, a to adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť – v Zmluve nie je táto náležitosť vyjadrená vôbec, predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov - v Zmluve nie je táto náležitosť vyjadrená vôbec, ročná percentuálna miera nákladov, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere - v Zmluve nie je táto náležitosť vyjadrená správne, celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere – v Zmluve nie je táto náležitosť vyjadrená správne, výška poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe – v Zmluve nie je táto náležitosť vyjadrená vôbec, výška, počet a termíny

splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia - v Zmluve táto náležitosť absentuje úplne a doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere - v Zmluve je tento údaj vyjadrený nesprávne. Napokon žalovaný hrubo porušil povinnosti konať s odbornou starostlivosťou podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Vzhľadom na skutočnosť, že Zmluva neobsahuje tieto náležitosti, resp. žalovaný hrubo porušil povinnosti pri skúmaní bonity, sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovi bola dňa 24.08.2014 poskytnutá istina vo výške 4068 eur. Do dnešného dňa žalobca vykonal v súvislosti so Zmluvou úhrady v celkovej výške 7001,98 eur. Celkové bezdôvodné obohatenie žalovaného je vo výške 2475,78 eur. Počas posledných 3 rokov a 76 dní (čo zodpovedá 3 ročnej premlčacej dobe rozšírenej o 76 dní, počas ktorej premlčacia doba podľa príslušných ustanovení zákona číslo 62/2020 Z. z. neplynula) žalobca žalovanému uhradil 2228,80 eur.

Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril vznášajúc námietku premlčania na celý žalobcom uplatnený nárok v tomto konaní v subjektívnej premlčacej lehote, ktorá žalobcovi začala plynúť dňom doplatenia istiny, t.j. 27.10.2018 a čiastočne taktiež v objektívnej 3 ročnej premlčacej lehote, v zmysle ktorej sú splátky uhradené pred dňom 27.09.2019 premlčané. Mal za to, že Zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti. Vo vzťahu k skúmaniu bonity uviedol, že je subjektom poskytujúcim tisícky úverov mesačne, v podobe radu produktov od hotovostných bezúčelových úverov, cez účelové úvery na nákup tovaru, po revolvingové úvery spojené s kreditnými kartami. Záujmom veriteľa je zisk z poskytnutia úveru v podobe úroku dosiahnutého spotrebiteľovým riadnym splácaním. Záujmom veriteľa nie je a nemôže byť zámer následného vymáhania pohľadávok vzniknutých omeškaním dlžníka. To je zrejme už pri jednoduchú úvahe o zohľadňovaní nákladov takéhoto procesu vymáhania (napr. súdne poplatky, právne zastúpenie) a všeobecne známu problematickú vymožitelnosť podobných pohľadávok. Zároveň je z opísaného rozsahu podnikania žalovaného zrejme, že z dôvodov finančných a časových nemôže byť proces poskytovania úverov založený na ručnom spracovaní každej žiadosti o úver. Žalovaný tak okrem odbornosti svojich zamestnancov využíva tiež kombináciu tejto odbornosti a moderné technológie a s ňou spojené automatizácie, ako je ostatne obvyklé u všetkých porovnateľných subjektov v jeho odvetví. V rámci postupu v poskytovaní úveru napĺňa žalovaný svoju zákonnú povinnosť preverovania bonity spotrebiteľa dôsledným zisťovaním jeho kreditného skóre, čiže credit scoringu, ktoré zaisťuje oddelenie úverových rizík. Týmto procesom je posudzovaná spotrebiteľa príjmová a výdavková stránka a ďalej sa skúmajú klientske informácie o premenných hodnotách ako napr. vek, vzdelanie, zdroj príjmov, rodinný stav, počet detí, spôsob bývania a pod. Pre tento účel je využívaný štatistický model, ktorého výstupom je pravdepodobnosť dodržania úverových záväzkov zo strany klienta. Tento model je postavený na logickej regresii, kde sa jednotlivé dichotomické premenné opierajú o ďalšie. Pre každú produktovú líniu potom žalovaný využíva odlišný model pre zistenie kreditného skóre klienta. Rovnako tak sú nastavené hodnoty minimálneho skóre, ktorého nedosiahnutím je posudzovaná žiadosť zamietnutá. Uvedené posudzovanie bonity na základe parametrov vytvorených odbornými zamestnancami vykonáva automatizovaný systém. Vyššie načrtnutý postup a jeho nutnosť sa vo svojej podstate ničím nelíši napr. od situácie v poisťovníctve, kedy poisťovne obdobným spôsobom pri kontraktácii vyhodnocujú pomocou podobných matematických (štatistických) operácií poisťné riziká svojich poisťencov a ich finančné krytie. Pre predchádzanie vzniku omeškania klienta s úhradou splátok zabezpečuje žalovaný kontrolu bonity klienta, ktorej výsledkom je limit najvyššej mesačnej splátky. V rámci neho je overovaná schopnosť klienta splácať ďalšie finančné záväzky a hradiť nevyhnutné životné výdavky. Je zohľadňované rodinné postavenie klienta, najmä vyživovacia povinnosť, príjem partnera, prípadne ďalšie skutočnosti. Pokiaľ z takto uvedených informácií vznikne pochybnosť o pravosti tvrdenia klienta, pristupuje žalovaný k žiadosti o predloženie potvrdenia o výške príjmu alebo výpisu z bankového účtu, overenie údajov o zamestnaní a pod. Existenciu prípadných ďalších pochybností ohľadom bonity klienta minimalizuje žalovaný kontrolou klienta v externých registroch. Využívané sú úverové registre SOLUS a NRKI. S ich pomocou sa zhromažďujú klientske informácie, ako je napr. existencia záväzkov, ich výška, historická platobná morálka klienta. Hodnotu informácií z týchto registrov je pritom potrebné považovať za významnú s ohľadom na skutočnosť, že poskytujú obraz o stave záväzkov u veľkého počtu veriteľov - dá sa povedať, že u prevažnej väčšiny relevantných inštitucionálnych veriteľov pôsobiacich na trhu. Žalobca ako klient pri uzatváraní úverovej zmluvy uviedol, že je zamestnancom na dobu neurčitú. Má čistú výšku mesačného príjmu 450 eur, býva u rodičov, nemá žiadne vyživovacie povinnosti, ostatné mesačné výdavky činia sumu 51,95 eur. Články smernice EHS 48/2008 poukazujú na voľnú úvahu poskytovateľa úveru, či sú informácie, ktoré má k dispozícii na posúdenie bonity klienta dostačujúce,

alebo či je nutné ich overiť pomocou iných údajov. Ako už bolo uvedené, žalovaný aktívne zisťuje kreditné skóre klientov, čím plní povinnosti stanovené uvádzanými právnymi predpismi. V prípade nízkej výpovednej hodnoty získaných údajov pristupuje k využitiu externých registrov. Mal za to, že nepochybil, keď tvrdenia žalobcu považoval za dostatočné vzhľadom na neexistenciu dôvodných pochybností o pravdivosti tvrdenia žalobcu, keď zároveň jeho posúdenie nebolo založené len na týchto tvrdeniach žalobcu (ako bolo popísané vyššie). Žalovaný vyjadruje presvedčenie, že vzhľadom na výšku úveru a dlhými časovými odstupmi poskytnutia jednotlivých úverov, ďalej s ohľadom na sofistikovanú analýzu, ktorej bol žalobca pri dojednávaní úveru podrobený, splnil podmienky zákona, kedy miera preverenia zodpovedá čiastke, a teda postupoval v danej veci s odbornou starostlivosťou. S poukazom na uvedené navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a priznať nárok na náhradu trov konania.

V replike žalobca uviedol, že sa obrátil na advokátsku kanceláriu vo veci týkajúcej sa Zmluvy, z ktorej žalobca uplatňuje pohľadávku v tomto súdnom konaní. Emailom zo dňa 08.02.2022 ho advokátska kancelária informovala, že po posúdení dokumentov, ktoré im zaslal, sú toho názoru, že vo veci má nárok na vrátenie úrokov a poplatkov zaplatených nad rámec istiny, a zaslali mu cenovú ponuku na zastupovanie jeho veci voči žalovanému. Je teda zrejmé, že až do februára 2022 nevedel o tom, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohacoval a až do poslednej splátky (16.08.2021) vykonával platby vo viere, že na platby má žalovaný podľa Zmluvy nárok. V ďalšom poukázal na to, že veriteľ má povinnosť nielen vyžadovať od dlžníka ako spotrebiteľa informácie o jeho bonite, ale rovnako má aj povinnosť kvalifikovane posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a to overením spotrebiteľom uvedených údajov.

Žalovaný v duplike uviedol, že žalobca do dnešného dňa však neozrejml, čo ho viedlo k tomu, aby polroka po doplatení úverovej zmluvy z vlastnej iniciatívy navštívil právneho zástupcu a informoval sa na náležitosti úverovej zmluvy. Tento krok mohol uskutočniť už pri jej uzatváraní alebo minimálne počas jej trvania, kedy bol povinný splátky uhrádzať. Je preto ťažko uveriteľným, že žalobca svojvoľne nadobudol informáciu o možnosti vyhodnotenia úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov až udelením plnomocenstva právnomu zástupcovi. Žalovaný využil na získanie informácií o žalobcovi všetky dostupné zdroje a registre, pričom bolo predovšetkým úlohou žalobcu aj v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, aby žalovanému ako veriteľovi uviedol pravdivo všetky komplexné informácie o výške svojich príjmov a výdavkov, čo samotný žalobca ani nepoprel a nepochybnil. Priamo v Matričnom liste nad podpisom žalobcu je uvedené: Klient potvrdzuje svojím podpisom pravdivosť hore uvedených údajov a súčasne dáva súhlas spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. k ich evidencii a internému použitiu. Pri skúmaní bonity žalobcu ako klienta postupova s najvyššou možnou mierou odbornej starostlivosti, preto v zmysle citovanej zákonnej úpravy splnil všetky podmienky, ktoré mu zákon ukladal, na základe čoho nemožno vyhodnotiť úver za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu hrubého porušenia povinností.

Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie, na ktoré sa nedostavil právny zástupca žalovaného, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil a súhlasil, aby sa súdne pojednávanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti. Preto súd prejednal a rozhodol spor na pojednávaní v neprítomnosti žalovaného v súlade s ustanovením § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP").

Na nariadenom pojednávaní súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a teda prehľadom transakcií, predžalobnou výzvou, splátkovým kalendárom Zmluvy, potvrdením o splatení a ukončení Zmluvy z 10.9.2021, poisťovou zmluvou č. CGS_021783 z 24.8.2014, kúpnu zmluvou z 24.8.2014, potvrdením o splatení Zmluvy, Zmluvou z 24.8.2014, zmluvou o zriadení záložného práva č. SUA14/003582 z 24.8.2014, výzvou žalovaného o preplatku z 2.7.2021, faktúrou z 24.8.2014, výpisom z účtu, matričným listom klienta, posúdenie nároku advokátom z 8.2.2022, štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, ako aj ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

Žalobca a žalovaný, za ktorého konala spoločnosť AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. (ďalej len „AAA AUTO“) uzavreli dňa 24.8.2014 úverovú zmluvu, v zmysle ktorej bol žalobcovi poskytnutý účelový úver

v celkovej výške 4068 eur s výškou úrokovej sadzby 18,247306%, RPMN 19,85%, priemernej hodnoty RPMN 23,81%. Celkové náklady činili 3155,16 eur a celková čiastka 7223,16 eur. Mesačná splátka bola dohodnutá vo výške 85,99 eur pri počte splátok 84. Predmetom financovania bola kúpa motorového vozidla E. ceed.

Dňa 24.8.2014 bola medzi žalobcom a AAA AUTO ako zástupcom Jubilee Insurance uzatvorená poisťná zmluva č. CGS_021783 s dohodnutou výškou jednorazového poistenia vozidla 552 eur.

Rovnako dňa 24.8.2014 bola uzatvorená medzi AAA AUTO a žalobcom kúpna zmluva, ktorej predmetom bola kúpa automobilu E. ceed s dohodnutou kúpnu cenou vo výške 4247 eur. Zaplatenie kúpnej ceny bola dohodnuté tak, že časť kúpnej ceny vo výške 1200 eur a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 3047 eur bude predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe Zmluvy.

Z potvrdenia o splatení a ukončení úverovej Zmluvy plynie, že táto bola dňa 10.9.2021 ukončená ku dňu 28.8.2021 a všetky obmedzenia práv klienta k vozidlu stratili platnosť.

Z prehľadu transakcií žalobcu plynie, že v prospech žalovaného uhradil splátky za obdobie 02/2015, a následne od 06/2016 – 08/2021.

Dňa 26.9.2022 bola žalovanému zaslaná predžalobná výzva.

Z výzvy žalovaného zo dňa 2.7.2020 plynie, že žalobcovi odpúšťajú všetky poplatky za upomienky a žalobcovi vznikol preplatok vo výške 380 eur s tým, že ho žiadajú, aby uviedol, ako s týmto preplatom žiada naložiť, pričom navrhli dva spôsoby.

Faktúra dodávateľa AAA AUTO z 24.8.2014 znie na sumu 5268 eur a ide o tieto položky: 4247 E. ceed, 271 eur prípr. vozidla k predaju + Služb, 48 eur balíček povinnej výbavy, 15 eur čierne koberce do auta, 135 eur MiniGAP v úvere, 552 eur Carlife Garance.

Z výpisu účtu plynie, že žalovaný v prospech AAA AUTO previedol sumu 4068 eur.

Z matričného listu klienta – fyzická osoba sú zrejmé tieto údaje: zdroj príjmu – zamestnanec (doba neurčitá), čistý mesačný príjem – 450 eur, mesačné výdavky domácnosti – 0 eur, ostatné mesačné splátky – 51,95 eur, bývanie u rodičov, bez vyživovacej povinnosti. Z predloženého skúmania bonity žalovaného z jeho interného systému (čl. 55) tiež plynie, že dopyt v Solus bol vykonaný bez negatívneho záznamu v registri, rovnako zo stránky F., v zmysle ktorého nemá klient žiadne dlhy a tiež bol vykonaný dopyt v Sociálnej poisťovni, z registra ktorej plynie, že klient u nej nemá žiadne dlhy. Verifikácia s klientom neprebehla a neprebehla ani so zamestnávateľom, nebol vyžiadaný ani doklad o príjme. Pri skúmaní bonity vychádzali z výpočtu príjem 450 eur, životné minimum 198,09 eur, splátky 51,95 eur a uveriteľná náklady na bývanie vo výške 5,98% z príjmu klienta, t.j. 26,91 eur. Žalovaný nepredložil žiadne doklady o týchto dopytoch.

Z emailovej komunikácie medzi žalobcom a právnym zástupcom zo dňa 8.2.2022 vyplýva, že po právnom posúdení dokumentov, ktoré mu zaslal, mu oznamuje, že sa prikláňa k názoru, že má nárok na vrátenie všetkých úrokov a poplatkov zaplatených nad rámec istiny.

Zo štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere plynie okrem iného, že spoločnosť využíva na posúdenie schopnosti žiadateľa splácať úver databázu neplatičov Solus.

Zistený skutkový stav takto právne posúdil:

Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

Podľa § 2 písm. d) ZoSÚ, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 7 ods. 1, 2 ZoSÚ, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.¹⁷⁾

Podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

Podľa § 451 ods. 1 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 100 ods. 1, 2 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Podľa § 107 ods. 1, 2 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 8 písm. zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony cit.: „Lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neuplynú.“ Predmetné ustanovenie v znení novely č. 9/2021 Z.z. cit.: „Lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neuplynú.“

Žalovaný vystupuje ako poskytovateľ úverov v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Žalobca neuzatvoril predmetnú zmluvu v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Predmetný vzťah je preto potrebné v zmysle citovaných ustanovení § 52 a nasl. OZ posudzovať ako vzťah spotrebiteľský, nakoniec táto skutočnosť nebola medzi stranami sporu ani sporná.

Sporným bolo, či sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bezpoplatkový.

Súd v prvom rade skúmal, ako žalovaný pred poskytnutím úveru skúmal schopnosť žalobcu splácať spotrebiteľský úver a dospel k záveru, že nepreukázal postup v súlade s § 7 ZoSÚ tým, že nepredložil dôkazy hodnoverne preukazujúce skúmanie bonity spotrebiteľa.

Cieľom § 7 ods. 1 v spojitosti s § 11 ods. 2 ZoSÚ je dosiahnuť, aby dodávateľ vzal na zreteľ existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobo ochorie a pod. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp 16/2021, rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 9Csp 1/2022, tiež Okresného súdu Bardejov sp. zn. 7Csp 80/2020).

Význam skúmania bonity spotrebiteľov je zdôrazňovaný aj v judikatúre Súdneho dvora Európskej únie, pričom súd musí ex offo preskúmať dodržanie povinnosti veriteľa v zmysle ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ (porov. rozsudky Súdneho dvora Európskej únie C-679/18, tiež C-449/13, C- 303/20).

Z článku 8 ods. 1 smernice 2008/48 vyplýva, že pred uzavretím zmluvy o úvere je veriteľ povinný posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, pričom táto povinnosť môže prípadne zahŕňať nahliadnutie do príslušnej databázy. Cieľom tejto povinnosti je tiež posilniť zodpovednosť veriteľa a zabrániť poskytnutiu úveru nebonitným spotrebiteľom (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. decembra 2014, CA Consumer Finance, C-449/13, EU:C:2014:2464, bod 43; zo 6. júna 2019, Schyns C-58/18, EU:C:2019:467, bod 40, a z 5. marca 2020, OPR-Finance, C-679/18, EU:C:2020:167, bod 20). Taká povinnosť tým, že má chrániť spotrebiteľov pred rizikami nadmerného zadlženia a platobnej neschopnosti, má pre nich zásadný význam (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. júna 2019, Schyns, C-58/18, EU:C:2019:467, bod 41, a z 5. marca 2020, OPR-Finance, C-679/18, EU:C:2020:167, bod 21, ako aj citovanú judikatúru).

Vo vzťahu k splneniu si povinnosti skúmať bonitu spotrebiteľa ako najdôležitejšej predzmluvnej povinnosti veriteľa žalobca nepredložil žiaden doklad s výnimkou údajov plynúcich z matričného listu klienta – fyzickej osoby a údajov popísaných v bode 16 rozsudku plynúcich z jeho interného systému.

Poskytovanie úverov a pôžičiek je vážnym predmetom podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu bez toho, aby bolo zrejmé, čo sa môže dlžníkovi po uzavretí zmluvy stať. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase uzavretia zmluvy zistiteľný. Aj Súdny dvor uznal ako odrazujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou. Hodnotenie bonity klienta je v podstate skúškou úverovej spôsobilosti dlžníka a na jej zistení si veriteľ musí dať záležať.

Žalovaný si nezabezpečil žiaden doklad preukazujúci príjem žalobcu, aj keď z matričného listu plynie, že je zamestnaný na dobu neurčitú s príjmom 450 eur. Uspokojil sa so žalobcovým prehlásením o výške jeho príjmu. K uvedenému súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp 8/2022 cit.: „Ako bolo vyššie naznačené, porušením povinností uvedených v § 7 ods. 1 ZoSÚ má dôsledky uvedené v § 11 ods. 2 prvá veta ZoSÚ. To znamená, že v každom prípade je subjekt poskytujúci spotrebiteľský úver (v danom prípade právny predchodca žalobcu, t.j. banka - X.) povinný zabezpečiť si doklad o príjme klienta - spotrebiteľa, teda neskoršieho dlžníka, čo žalobca v danom prípade nepreukázal. Na výzvu súdu totiž do spisu založil len dôkaz dokumentujúci skúmanie bonity žalovanej ako klientky na základe databázy údajov, ktoré v súvislosti s touto klientkou viedla banka - právny predchodca žalobcu, pričom tento doklad hrá úlohu pri posudzovaní tzv. hrubého porušenia povinností pri skúmaní bonity klienta v zmysle § 11 ods. 2 druhá veta ZoSÚ. Tento doklad však nie je právne významný pri vyhodnotení kolerácie ustanovenia § 7 ods. 1 ZoSÚ a § 11 ods. 2 ZoSÚ, teda pri zisťovaní konania veriteľa s odbornou starostlivosťou pri poskytnutí úveru a pri jeho možnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru z pohľadu zabezpečenia dokladu o príjme klienta ako rozhodujúceho dokladu v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ. Ako bolo vyššie naznačené, zabezpečenie tohto podkladu, a teda zabezpečenie takéhoto skúmania bonity klientky - žalovanej žalobca nepreukázal.“ Pritom z údajov uvedených v žiadosti o poskytnutie úveru plynie, že by mal byť zamestnaný od 15.11.2020. Veriteľ však jeho príjem ani názov zamestnávateľa nezisťoval.

Žalovaný rovnako nepreukázal, že pred uzavretím Zmluvy nazrel do úverového registra a overil takto schopnosť spotrebiteľa splácať úver. Predložil jedine info o skúmaní bonity zo svojho interného systému, z ktorého plynie, že dopyt v registri SOLUS, dlžník.sk, Sociálnej poisťovni bol vykonaný, avšak tieto dôkazy súdu nepredložil. V tomto smere súd poukazuje na bod 35 pripomienok Generálneho advokáta vo veci Súdneho dvora C- 449/13 cit.: „Z cieľa ochrany spotrebiteľa sledovaného smernicou 2008/48

veľmi logicky vyplýva, že dôkazné bremeno o splnení predzmluvných informačných povinností a povinností overenia stanovených touto smernicou musí v zásade niesť poskytovateľ úveru. Veriteľ môže mať povinnosť odôvodniť pred súdom náležité splnenie predzmluvných povinností, čo znamená, ako uviedla francúzska vláda, že veriteľ musí preukázať starostlivé zbieranie a uchovanie dôkazov o splnení svojich informačných povinností a povinností poskytnúť vysvetlenie.“

Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti spotrebiteľa je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, z ktorej bude schopný úver splácať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu so spotrebiteľom uzavrie, si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver a údajmi z príslušných databáz. Ani v tomto smere si žalobca dôkazné bremeno nespĺnil, keďže nepreukázal skúmanie výdavkov žalobcu. Uspokojil sa rovnako s uvedením, že mesačné výdavky domácnosti žalobcu sú 0 eur, čo nepochybne nemá reálny základ a vychádzal zo sumy životného minima a uveriteľných nákladov na bývanie vypočítaných podľa vlastného vzorca (5,98% x príjem klienta).

V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nespĺnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti strany, ktorá nespĺnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení podľa § 132 ods. 1 CSP, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

Podľa názoru súdu žalovaný neunesol dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie odbornej starostlivosti skúmania schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Na základe uvedeného súd dospel k záveru o hrubom porušení povinnosti veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 11 ods. 2 ZoSÚ). Žalovaný si nezískal, teda následne ani nevyhodnotil a ani neoveril informácie o bonite klienta, z ktorých by bol schopný zistiť objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii, keďže nepreoveril elementárnu informáciu o výške príjmu žalobcu, tiež nedisponoval údajmi o výdavkoch žalobcu a nepreukázal, že by disponoval údajmi z úverového registra. Tento záver je podporený aj rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/153/2019: „Je nutné konštatovať, že ustanovenie § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. súd v súlade s požiadavkou odbornej spôsobilosti veriteľa vykladá tak, že bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho príjmov a výdavkov ako aj jeho lustráciu cez príslušné databázy. Nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti. Ako vyplýva z prejednávanej veci, overenie bonity dlžníka nebolo dostatočné. Postup žalobcu bol iba formálny a nezodpovedal odbornej starostlivosti. Žalobca nemal preukázaný príjem žalovanej hodnovernými dokladmi, napriek tomu mu poskytol úver. Žalobca sa nezaujímal, aké má žalovaná výdavky na živobytie a či mu teda zostáva dostatok finančných prostriedkov na splácanie úveru. V konaní žalobca nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Keďže žalobca hrubo porušil zákonom stanovenú povinnosť, v zmysle § 11 ods. 2 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov“.

Žalovaný tým, že v konaní súdu nepredložil žiadne dôkazy, nepreukázal, že by konal s vynaložením odbornej starostlivosti pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver. V tomto smere súd poukazuje na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie cit.: „Je však potrebné zdôrazniť, že dodržiavanie tejto zásady by bolo porušené, ak by dôkazné bremeno nespĺnenia povinností upravených v článkoch 5 a 8 smernice 2008/48 zaťažovalo spotrebiteľa. Tento totiž nedisponuje prostriedkami, ktoré by mu umožňovali preukázať, že veriteľ mu jednak neposkytol informácie podľa článku 5 tejto smernice a jednak neoveril jeho úverovú bonitu. Naopak účinné vykonanie práv priznaných smernicou 2008/48

zabezpečuje vnútroštátna právna úprava, podľa ktorej je veriteľ v zásade povinný preukázať pred súdom správny výkon týchto predzmluvných povinností. Cieľom takéhoto pravidla je zaistiť, ako uvádza bod 21 tohto rozsudku, ochranu spotrebiteľa, bez neprimeraného poškodenia práva veriteľa na spravodlivý proces. Ako totiž uvádza v bode 35 svojich návrhov generálny advokát, obozretný veriteľ si musí byť vedomí nevyhnutnosti zbierania a uchovania dôkazov o splnení svojich informačných povinností a povinnosti poskytnúť vysvetlenia.“ (bod 27 a 28 rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-449/13).

Súd majúc na zreteli vyššie uvedené skutočnosti vychádzal súd zo záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, keďže považoval porušenie povinnosti žalobcu v intenzite hrubého porušenia povinnosti v súvislosti so zisťovaním a preverovaním schopnosti žalobcu splácať úver (§ 11 ods. 2 ZoSÚ). S poukazom na uvedené sa súd nezaoberal ďalšou argumentáciou žalobcu, ktorou následok by bolo rovnako posúdenie úveru ako bezúročného a bezpoplatkového.

Keďže súd posúdil úver ako bezúročný a bezpoplatkový, žalobca bol povinný vrátiť iba istinu (4068 eur). Plnenie nad rámec uvedeného je plnením bez právneho dôvodu a predstavuje bezdôvodné obohatenie.

Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí (v predmetnom spore žalovaný), toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný (v predmetnom spore žalobca). Právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu alebo na základe určitej právnej skutočnosti (podľa zákonom definovaného pojmu bezdôvodného obohatenia.)

Výška poskytnutého plnenia žalovanému bola v konaní jednak riadne preukázaná (prehľadom transakcií, potvrdením o splatení a ukončení dlhu) a zároveň nebola v konaní zo strany žalovaného spochybnená. Ide o sumu 2475,78 eur.

Keďže žalovaný vzniesol námietku premlčania voči uplatnenému nároku, súd posudzoval jej dôvodnosť a dospel k záveru, že uplatnený nárok z bezdôvodného obohatenia vo výške 2228,80 eur nie je premlčaný.

V otázke premlčania je pri spotrebiteľských úveroch potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 52 ods. 2 OZ). Nárok z bezdôvodného obohatenia je majetkovým právom, ktoré sa premlčuje (§ 100 ods. 1, 2 OZ). Keďže medzi účastníkmi v dôsledku poskytnutého plnenie bez právneho dôvodu, nastal režim vyporiadania nárokov z bezdôvodného obohatenia, bolo dôvodné aplikovať ustanovenie § 107 ods. 1, 2 OZ.

Subjektívna premlčacia doba je 2-ročná a objektívna premlčacia doba je 3-ročná. Subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo. Súdna prax v tejto spojitosti už dávnejšie dovodila, že začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je nezávislý od akejkoľvek subjektívnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení a viaže sa len na jedinú rozhodujúcu okolnosť, ktorou je vznik bezdôvodného obohatenia (k tomu porovnaj R 25/1986).

Pokiaľ ide o plynutie subjektívnej premlčacej doby. V tomto smere súd túto otázku posudzoval v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2021, sp. zn. 5 Cdo 29/2021 zverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov 2/2022 cit: „Podstatnou skutkovou okolnosťou, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, je vedomosť o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri skúmaní momentu, kedy spotrebiteľ nadobudol vyžadovanú skutočnú (preukázanú) vedomosť o tejto podstatnej skutkovej okolnosti (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 413/2013) je potrebné si uvedomiť, že ide o subjektívny

okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď sa jeho právo stalo nárokom (actio nata). Rozhodujúce nie je, či možnosť dozvedieť sa tieto skutočnosti mal už skôr. Aj v prejednávanej spore je potom potrebné individualizovať, kedy žalobkyňa nadobudla vedomosť o tom, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Vychádzať treba z reálneho momentu, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/121/2009). V prejednávanej spore je potrebné vychádzať z momentu, kedy si žalobkyňa sama musela byť vedomá, že bez existujúceho (platného) právneho dôvodu previedla na účet žalovaného určitú čiastku resp. čiastky. Týmto momentom je aj podľa dovolacieho súdu porada, ktorú absolvovala žalobkyňa ako priemerná spotrebiteľka fyzická osoba s jej právnou zástupkyňou, kedy sa dozvedela o rozpore niektorých jednotlivých konkrétnych dojednaní zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere so zákonnou úpravou (túto vedomosť je potrebné odlišovať od znalosti právnej kvalifikácie plnenia poskytnutého žalobkyňou nad rámec základnej sumy úveru ak o bezdôvodného obohatenia).“

S poukazom na uvedené má za to, že žalobca sa o bezdôvodnom obohatení na svoj úkor dozvedel od právneho zástupcu dňa 8.2.2022, čo plynie z dôkazu predloženého v tomto spise. Žaloba bola preto podaná v rámci 2-ročnej subjektívnej doby, ktorá dňom podania žaloby 27.9.2022 neuplynula.

Akékoľvek plnenie poskytnuté bez právneho dôvodu je od tohto okamihu bezdôvodným obohatením, a týmto okamihom tiež začína plynúť objektívna lehota pre jeho vydanie.

Pokiaľ ide o posúdenie objektívne premlčacej doby, uplatnený nárok bol uplatnený aj za splátky zaplatené v rámci 3 ročnej premlčacej doby, rozšírenej o dobu v zmysle ust. § 62/2020 Z.z. Z vyššie citovanej právnej úpravy je zrejmé, že premlčacia doba neplynula v čase od 27.3.2020 do 30.4.2020 a od 19.1.2021 do 28.2.2021 (porov. rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 24Csp 34/2020), preto nie je dôvodná námietka, že nárok za vydanie bezdôvodného obohatenia za zaplatené splátky uplatnené pred 27.9.2019 je premlčaný. Keďže si žalobca uplatnil bezdôvodného obohatenia za splátky zaplatené od 13.7.2019, uplatnil si svoj nárok aj v rámci objektívnej premlčacej doby. Vznesenú námietku premlčania považoval súd za nedôvodnú, preto žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia vyhovel.

Už len záverom súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2022, sp. zn. 7Cdo 268/2021 zverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov 2/2022, v zmysle ktorého analogická aplikácia desaťročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky. Uplatnením 10 ročnej premlčacej doby na súdnu vec sa nebolo potrebné podľa názoru súdu bližšie zaoberať, keďže nárok bol riadne uplatnený aj v rámci 3 ročnej premlčacej doby.

Keďže námietka premlčania nebola s poukazom na vyššie uvedené opodstatnená, nebol daný dôvod zaoberať sa, že jej uplatnenie (nedôvodná námietka premlčania) odporuje dobrým mravom.

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca bol v konaní procesne úspešný, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vyšším súdnym úradníkom.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.